

Sygnatura akt VII U 4306/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 30 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant:st. sek. sąd. Marta Jurga

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016 r. w Poznaniu

przy udziale zainteresowanych: W. L. i K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + (...) spółka z o. o.

odwołania (...) spółki z o.o. z siedzibą w P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

z dnia 30 kwietnia 2014 roku Nr (...)

w sprawie (...) spółki z o.o. z siedzibą w P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

o ustalenie płatnika składek

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od odwołującej spółki na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 600 (słownie: sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2014 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W.. stwierdził, że W. L. jako pracownik u płatnika składek (...) spółka z o. o. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 18 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku.

W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że w trakcie zgłoszenia W. L. do ubezpieczeń przez (...) spółka z o. o. od 18 października 2012 roku do 31 października 2012 roku, a następnie przez K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + (...) spółka z o. o. od 1 listopada 2012 roku (zgłoszenie wyrejestrowane z datą zgłoszenia), jak i w trakcie zgłoszenia przez spółkę (...) od 1 grudnia 2012 roku do 30 marca 2013 roku, ubezpieczony wykonywał ten sam rodzaj pracy, był zatrudniony na tym samym stanowisku, a pracę wykonywał cały czas w tym samym miejscu pracy. Wysokość wynagrodzenia również nie uległa zmianie.

W ocenie ZUS, w konkretnej sprawie pomimo zawarcia umowy o pracę przez W. L. z firmą (...) spółka z o. o., a następnie z K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + (...) spółka z o. o., faktycznie był on cały czas pracownikiem firmy (...) spółka z o. o.

ZUS uznał, że W. L. w okresie od 18 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku winien podlegać do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowych, chorobowego i wypadkowego z tytułu zatrudnienia jako pracownik firmy (...) spółka z o. o.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w P., w przepisany trybie i terminie, wniosła odwołanie od powyższej decyzji, domagając się:

- 1) zmiany zaskarżonej decyzji i uznania, iż w okresie od 18 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku W. L. był pracownikiem (...) spółka z o. o. oraz K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + (...) spółka z o. o., zatem nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu jako pracownik (...) spółka z o. o.,
- 2) zasądzenia od ZUS na rzecz spółki kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołująca spółka podniosła, że nie udowodniono pozorności czynności prawnej, zatem nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że ubezpieczony świadczył pracę na rzecz innej firmy, aniżeli tej, z którą podpisał umowę o pracę (k. 2-7).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powtórzył, że ubezpieczony wykonywał pracę tylko na rzecz firmy (...) spółka z o. o., a nie na rzecz żadnego innego podmiotu. W konsekwencji w okresie od 18 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku pracodawcą dla ubezpieczonego była firma (...) spółka z o. o., co oznacza, że ubezpieczony winien podlegać do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako pracownik firmy (...), która jest płatnikiem składek dla ubezpieczonego (k. 15-17).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 2 lutego 2015 roku Sąd Okręgowy na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 kpc zawiesił postępowanie z odwołania (...) spółka z o. o. od powyższego rozstrzygnięcia z udziałem zainteresowanego W. L..

Sąd uznał, że rozstrzygnięcie przez organ rentowy od razu o podleganiu ubezpieczeniom społecznym przez W. L. jako pracownik u płatnika składek (...) spółka z o. o. było przedwczesne, ponieważ organ rentowy powinien w pierwszej kolejności wydać decyzje odnośnie niepodlegania przez W. L. ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w spółkach, które zgłosiły go do ubezpieczeń społecznych, skoro kwestia ta ma podstawowe znaczenie dla ustalenia, że ww. ubezpieczony podlegał tym ubezpieczeniom w spółce (...) (k.53-59).

Pismem z dnia 13 kwietnia 2015 roku syndyk masy upadłości K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + (...) spółka z o. o. w upadłości likwidacyjnej oświadczył, że wstępuje do sprawy w charakterze zainteresowanego, wnosząc o oddalenie odwołania i zasądzenie na rzecz zainteresowanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Syndyk masy upadłości poparł stanowisko ZUS, w szczególności w zakresie, iż osoby rzekomo zatrudnione u zainteresowanego nie były pracownikami zainteresowanego, zatem nie podlegały obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu jako pracownicy tego podmiotu.

Jednocześnie podał, że nie posiada akt osobowych, ani żadnych dokumentów dotyczących zatrudnienia W. L. (k. 72-73).

W konsekwencji postanowienia z dnia 2 lutego 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wydał decyzję z dnia 25 maja 2015 roku nr (...) - (...), w której stwierdził, że W. L. jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o. o. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 18 października 2012 roku do 31 października 2012 roku (k.95).

Powyższa decyzja została skierowana do W. L. oraz (...) spółka z o. o. z siedzibą we W. - na adres spółki ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym, tj. ul. (...), W.. Z powodu niemożności jej doręczenia spółce, została w dniu 28 maja 2015 roku umieszczona na okres 7 dni do dyspozycji adresata w urzędzie pocztowym. Zawiadomienie o pozostawieniu przesyłki w urzędzie umieszczono na drzwiach biura adresata. W związku z nieodebraniem przesyłki była ona

awizowana powtórnie w dniu 5 czerwca 2015 roku. Doręczenie wobec spółki zostało uznane za dokonane po upływie czternastego dnia od pozostawienia pisma w placówce pocztowej i odbyło się na podstawie regulacji zawartych w art. 44 kpa. W. L. odebrał decyzję w dniu 1 czerwca 2015 roku (k. 104).

Żaden z adresatów tej decyzji, tj. W. L. oraz (...) spółka z o. o., nie zaskarżył powyższego rozstrzygnięcia.

Z kolei Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wydał w dniu 6 lipca 2015 roku decyzję nr (...), w której stwierdził, że W. L. jako pracownik u płatnika składek K.U.K.-E.F.I. I. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 1 listopada 2012 roku do 30 listopada 2012 roku (k.95).

Powyższa decyzja została skierowana do W. L. oraz K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + (...) spółka z o. o. w upadłości likwidacyjnej. Żaden z adresatów tej decyzji, tj. W. L. oraz K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + V. Polska, nie zaskarżył powyższego rozstrzygnięcia.

Natomiast pismem z dnia 28 lipca 2015 roku (...) spółka z o. o. zaskarżyła ww. decyzję, wnosząc o jej uchylenie i umorzenie postępowania, ewentualnie o jej zmianę i uznanie, że ubezpieczony w okresie wskazanym w decyzji był pracownikiem K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + V. Polska, zatem nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako pracownik (...) spółka z o. o.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie VII U 2793/15 prawomocnym wyrokiem z dnia 30 grudnia 2015 roku oddalił odwołanie uznając, że brak jest podstaw do przyjęcia, że upoważniony podmiot wniósł odwołanie. Zatem brak podstaw do badania kwestii podlegania przez ubezpieczonego obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika K.U.K. - E.F.I. (...) + H. + B. + V. Polska na wniosek innego podmiotu.

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2016 roku Sąd Okręgowy podjął zawieszono postępowanie z uwagi na prawomocność decyzji z dnia 25 maja 2015 roku i z dnia 6 lipca 2015 roku (k.105).

Postanowieniem z dnia 16 września 2016 roku Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹¹ § 2 kpc na wniosek wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego spółkę K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + (...) spółka z o. o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O. (k. 256v).

Sąd Okręgowy nie wzywał W. L. do udziału w postępowaniu odrębnym postanowieniem, bowiem był on już stroną postępowania administracyjnego przed organem rentowym i adresatem decyzji, stając się automatycznie stroną postępowania odwoławczego.

Zainteresowany nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością m.in. prowadzi działalność usługową wspomagającą pozostałe górnictwo i wydobywanie, zajmuje się odlewnictwem żelaza, staliwa, metali lekkich, produkcją pozostałych zbiorników, cystern i pojemników metalowych, obróbką mechaniczną elementów metalowych, produkcją opakowań z metali, zbieraniem odpadów innych niż niebezpieczne, niebezpiecznych, obróbką i usuwaniem odpadów innych niż niebezpieczne, przetwarzaniem i unieszkodliwianiem odpadów niebezpiecznych, demontażem wyrobów zużytych, odzyskiem surowców z materiałów segregowanych, działalnością związaną z rekultywacją i pozostałą działalnością usługową związaną z gospodarką odpadami, sprzedażą hurtową maszyn wykorzystywanych w górnictwie, budownictwie oraz inżynierii lądowej i wodnej, pozostałych maszyn i urządzeń, metali i rud kolorowych, drewna, materiałów budowlanych i wyposażenia, odpadów i złomu.

Siedzibą spółki jest P. ul. (...).

Spółka została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Płatnik składek zgłaszał na dzień 30 listopada 2012 roku do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego 262 osoby. Średnioroczna liczba zatrudnionych w 2012 roku wyniosła 252 osoby.

Odwołująca działa w branży hurtowego obrotu złomem.

Odwołująca prowadziła działalność gospodarczą w oddziałach i punktach m. in. we W., D., P., O. W., O., R., G., L., Z., K., Ś., B., P., G. i G..

Dowód: bezsporne, informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców (k.8-12); protokół kontroli w aktach pozwanego.

Odwołująca z roku na rok zwiększała obroty, rozrastała się, zwiększała zatrudnienie, nabywała nowe lokalizacje, inwestowała w infrastrukturę.

W ramach prowadzonej działalności starała się o dotacje z funduszy europejskich dla małych i średnich przedsiębiorstw, czego warunkiem było zachowanie statusu średniego przedsiębiorstwa.

W konsekwencji w dniu 27 marca 2012 roku odwołującą zawarła ze spółką (...) spółką z o. o. we W. umowę o świadczenie usług na podstawie której, usługodawca – spółka (...) zobowiązał się świadczyć usługi będące przedmiotem jego działalności polegające na oddelegowaniu swoich pracowników do prac tylko i wyłącznie u usługobiorcy – P. polegających na działaniach zgodnych z działalnością wiodącą (...) usługobiorcy (§ 1 ust. 1 umowy). W umowie wskazano, że usługodawca do realizacji usług oddeleguje osoby zwane „wykonawcami” oraz że przez wykonawcę rozumie się osobę zatrudnioną u usługodawcy na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło (§ 1 ust. 2 umowy). W celu realizacji przez wykonawców usług, usługobiorca postawi do dyspozycji usługodawcy niezbędny sprzęt zgodnie ze standardami obowiązującymi dla danego stanowiska pracy z zastrzeżeniem, że usługodawca będzie wykorzystywał maszyny i urządzenia tylko i wyłącznie na potrzeby realizacji przedmiotowej umowy na rzecz usługobiorcy (§ 1 ust. 4 umowy). Strony tej umowy ustaliły, że usługodawca wykona usługi na podstawie i zgodnie z zamówieniem złożonym przez usługobiorcę, w zakresie i ilościach szczegółowo określonych. Usługobiorca będzie miał wpływ na dobór wykonawców poprzez każdorazową akceptację zaproponowanego do oddelegowania pracownika – wykonawcy zaproponowanego przez usługodawcę. Usługodawca został zobowiązany do przyjęcia i realizacji wszystkich zamówień składanych przez usługobiorcę (§ 2 ust. 1, 2 i 3 umowy). Strony ustaliły również, że wykonawcy oddelegowani do usługobiorcy zobowiązani są do wykonywania obowiązków odpowiednich do stanowiska i działu oddelegowania, a szczegółowy zakres obowiązków wykonawców biorących udział w realizacji umowy będą określały osoby wskazane przez usługobiorcę. Ze względu na fakt, że wykonawcy oddelegowani przez usługodawcę nie podlegają służbowo żadnemu z pracowników usługobiorcy, usługobiorca zastrzegł sobie prawo do kontroli prawidłowej realizacji wykonywania zadań przez poszczególnych wykonawców i zgłaszania wszelkich zastrzeżeń i uwag z tym związanych wyznaczonemu pracownikowi usługodawcy (§ 3 ust. 6, 7 i 10 umowy). Strony umowy ustaliły, że wykonanie usług będzie potwierdzane każdego miesiąca, do 3. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dane usługi były świadczone (§ 4 ust. 1 umowy). Zgodnie z § 5 umowy podstawą wystawienia faktury będzie rozliczenie realizacji usługi sporządzone według zasad określonych w ust. 3. Usługodawca przyznaje usługobiorcy rabat w wysokości 40 % kosztów wynagrodzeń pracowników – wykonawców w okresie pierwszych 3 lat, na które składają się składki ZUS oraz podatek od wynagrodzeń (ust. 1). Rozliczenie realizacji usług sporządza usługodawca w ciągu 2 dni roboczych od dnia, w którym potwierdzono wykonanie usług, a następnie przekazuje do zatwierdzenia usługobiorcy (ust. 2). Wynagrodzenie będzie płatne na podstawie wystawionych przez usługodawcę faktur VAT przelewem na rachunek bankowy wskazany na fakturze, w dwóch ratach, pierwsza w kwocie wynagrodzeń netto w ciągu 3 dni po dacie wypłaty wynagrodzeń pracownikom – wykonawcom, a druga w pozostałej kwocie w ciągu 14 dni od daty prawidłowo wystawionej faktury. Dniem wypłaty wynagrodzenia jest dzień ustalony w zasadach wynagrodzenia pracowników – wykonawców, usługodawca zobowiązuje się do dostarczenia usługobiorcy informacji o terminach płatności wynagrodzeń pracownikom – wykonawcom (ust. 5). Umowa została zawarta na czas określony 3 lat, z zastrzeżeniem postanowień ust. 2, z możliwością wypowiedzenia umowy przez każdą ze stron z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia (§ 6 ust. 1 umowy). Nadto strony umowy postanowiły, że cesja praw i

obowiązków wynikających z umowy może nastąpić wyłącznie za uprzednią zgodą stron wyrażoną w formie pisemnej pod rygorem nieważności, jednakże ograniczenie cesji wierzytelności nie dotyczy cesji na rzecz K.U.K. (...) + (...) jako 100 % udziałowca (...) spółka z o. o. z siedzibą we W. (§ 9 umowy).

Powyższa umowa o świadczenie usług została rozwiązana na mocy porozumienia stron w dniu 31 października 2012 roku. Tego samego dnia odwołująca jako usługobiorca zawarła ze spółką K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + (...) spółka z o. o. z siedzibą w O. jako usługodawcą umowę o świadczenie usług.

Jednocześnie pismem z dnia 31 października 2012 roku spółki (...) U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + V. poinformowały odwołującą, że właściciel stu procent udziałów w R. (...) spółka K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + V. podjął decyzję o likwidacji R. jako agencji outsourcingowej oraz agencji pracy, przejmując na siebie wszelkie prawa i obowiązki należące do tej pory do R.. Podano, że w związku z powyższą decyzją z dniem 1 listopada 2012 roku wszyscy pracownicy oraz wszystkie umowy łączące R. z odwołującą zostają scedowane na K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + V..

Na podstawie umowy o świadczenie usług usługodawca zobowiązał się świadczyć usługi będące przedmiotem jego działalności polegające na oddelegowaniu swoich pracowników do prac tylko i wyłącznie u usługobiorcy polegających na działaniach zgodnych z działalnością wiodącą (...) usługobiorcy (§ 1 ust. 1 umowy). W umowie wskazano, że usługodawca do realizacji usług oddeleguje osoby zwane „wykonawcami” oraz że przez wykonawcę rozumie się osobę zatrudnioną u usługodawcy na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło (§ 1 ust. 2 umowy). W celu realizacji przez wykonawców usług, usługobiorca postawi do dyspozycji usługodawcy niezbędny sprzęt zgodnie ze standardami obowiązującymi u niego dla danego stanowiska pracy z zastrzeżeniem, że usługodawca będzie wykorzystywał maszyny i urządzenia tylko i wyłącznie na potrzeby realizacji przedmiotowej umowy na rzecz usługobiorcy (§ 1 ust. 4 umowy). Strony tej umowy ustaliły, że usługodawca wykona usługi na podstawie i zgodnie z zamówieniem złożonym przez usługobiorcę, w zakresie i ilościach szczegółowo określonych. Usługobiorca będzie miał wpływ na dobór wykonawców poprzez każdorazową akceptację zaproponowanego do oddelegowania pracownika – wykonawcy zaproponowanego przez usługodawcę. Usługodawca został zobowiązany do przyjęcia i realizacji wszystkich zamówień składanych przez usługobiorcę (§ 2 ust. 1, 2 i 3 umowy). Strony ustaliły również, że wykonawcy oddelegowani do usługobiorcy zobowiązani są do wykonywania obowiązków odpowiednich do stanowiska i działu oddelegowania, a szczegółowy zakres obowiązków wykonawców biorących udział w realizacji umowy będą określały osoby wskazane przez usługobiorcę. Ze względu na fakt, że wykonawcy oddelegowani przez usługodawcę nie podlegają służbowo żadnemu z pracowników usługobiorcy, usługobiorca zastrzegł sobie prawo do kontroli prawidłowej realizacji wykonywania zadań przez poszczególnych wykonawców i zgłaszania wszelkich zastrzeżeń i uwag z tym związanych wyznaczonemu pracownikowi usługodawcy (§ 3 ust. 6, 7 i 10 umowy). Strony umowy ustaliły, że wykonanie usług będzie potwierdzane każdego miesiąca, do 3. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dane usługi były świadczone (§ 4 ust. 1 umowy). Zgodnie z § 5 umowy podstawą wystawienia faktury będzie rozliczenie realizacji usługi sporządzone według zasad określonych w ust. 3. Usługodawca przyznaje usługobiorcy rabat w wysokości 40 % kosztów wynagrodzeń pracowników – wykonawców, na które składają się składki ZUS oraz podatek od wynagrodzeń (ust. 1). Rozliczenie realizacji usług sporządza usługodawca w ciągu 2 dni roboczych od dnia, w którym potwierdzono wykonanie usług, a następnie przekazuje do zatwierdzenia usługobiorcy (ust. 2). Wynagrodzenie będzie płatne na podstawie wystawionych przez usługodawcę faktur VAT przelewem na rachunek bankowy wskazany na fakturze, w dwóch ratach, pierwsza w kwocie wynagrodzeń netto w ciągu 3 dni po dacie wypłaty wynagrodzeń pracownikom – wykonawcom, a druga w pozostałej kwocie w ciągu 14 dni od daty prawidłowo wystawionej faktury. Dniem wypłaty wynagrodzenia jest dzień ustalony w zasadach wynagrodzenia pracowników – wykonawców, usługodawca zobowiązuje się do dostarczenia usługobiorcy informacji o terminach płatności wynagrodzeń pracownikom – wykonawcom (ust. 5). Umowa została zawarta na czas określony od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 30 listopada 2012 roku (§ 6 ust. 1 umowy). Nadto strony umowy postanowiły, że cesja wierzytelności wynikających z umowy może nastąpić wyłącznie za uprzednią zgodą usługobiorcy wyrażoną w formie pisemnej pod rygorem nieważności (§ 9 umowy).

Spółki (...) U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + V. Polska posiadały status agencji pracy tymczasowej.

Odwołująca podjęła decyzję o skorzystaniu z usług agencji pracy tymczasowej z uwagi na chęć dalszego rozwoju i konieczność utrzymania statusu średniego przedsiębiorstwa.

Odwołująca nie przygotowywała dokumentów kadrowo – płacowych dla pracowników zatrudnionych przez wymienione agencje pracy tymczasowej. Nie kierowała tych pracowników na badania lekarskie oraz szkolenie z zakresu BHP.

W 2012 roku odwołująca zatrudniała pracowników na podstawie umów o pracę według następujących stanów:

- na dzień 1 stycznia 2012 roku – 240 pracowników,
- na dzień 1 kwietnia 2012 roku – 243 pracowników,
- na dzień 30 listopada 2012 roku – 243 pracowników,
- na dzień 31 grudnia 2012 roku – 305 pracowników.

Dowód: bezsporne, dokument zatytułowany Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka lata 2007-2013 k. 116-119 i 190-193, zaświadczenie o stanie zatrudnienia pracowników na umowy o pracę w 2012 roku k. 120 i 194, pismo z dnia 31 października 2012 roku k. 160 i 234; umowa o świadczenie usług z dnia 27 marca 2012 roku, umowa o świadczenie usług z dnia 31 października 2012 roku, porozumienie z dnia 31 października 2012 roku, zeznania A. M. złożone w charakterze płatnika składek (...) spółka z o. o., zeznania E. W. w charakterze osoby reprezentującej płatnika składek (...) spółka z o. o., protokół kontroli w aktach pozwanego.

Zainteresowany W. L., urodzony (...) zamieszkały w P., zawarł w dniu 18 października 2012 roku ze spółką (...) spółką z o. o. z siedzibą we W., na piśmie, umowę o pracę na okres próbny od 18 października 2012 roku do 17 listopada 2012 roku. Zainteresowany został zatrudniony na stanowisku magazyniera w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 2 201,00 zł brutto.

W umowie jako miejsce świadczenia pracy wskazano oddział odwołującej znajdujący się w P. przy ul. (...).

W dniu 30 listopada 2012 roku W. L. zawarł z odwołującą spółką umowę o pracę na czas określony od 1 grudnia 2012 roku do 28 lutego 2013 roku w pełnym wymiarze czasu pracy. Zainteresowany został zatrudniony na stanowisku magazyniera za wynagrodzeniem 2 201,00 zł brutto. Jako miejsce wykonywania pracy strony umowy wskazały P. ul. (...).

W okresie od 18 października 2012 roku do 31 października 2012 roku W. L. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownik u płatnika składek (...) spółka z o.o., natomiast w okresie od 1 listopada 2012 roku (zgłoszenie wyrejestrowane z datą zgłoszenia) u płatnika składek K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + (...) spółka z o.o. Od 1 grudnia 2012 roku do 30 marca 2013 roku został zgłoszony do ww. ubezpieczeń jako pracownik u płatnika składek (...) spółka z o.o.

Dowód: bezsporne, umowa o pracę na okres próbny, umowa o pracę na okres próbny z dnia 30 listopada 2012 roku, protokół kontroli w aktach pozwanego.

Zainteresowany W. L. dowiedział się o możliwości zatrudnienia w spółce (...) od znajomego zatrudnionego w odwołującej spółce (...) na stanowisku magazyniera. Podczas rozmowy kwalifikacyjnej zainteresowany uzyskał informację, że umowa o pracę zostanie podpisana ze spółką (...), a pracę będzie wykonywać w oddziale odwołującej w P..

Zainteresowany podpisał umowę o pracę ze spółką (...) w oddziale odwołującej w P..

W okresie od 18 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku zainteresowany wykonywał pracę w oddziale odwołującej w P.. Do jego obowiązków należało przyjmowanie metali kolorowych. Nadzór nad jego pracą sprawował kierownik i dyrektor oddziału w P..

Zainteresowany podpisywał listę obecności w oddziale w P.. Wynagrodzenie otrzymywał przelewem na konto bankowe. Nie występował o urlop wypoczynkowy.

Po 31 października 2012 roku warunki pracy i płacy zainteresowanego nie zmieniły się.

Od 1 grudnia 2012 roku warunki pracy i płacy zainteresowanego również nie zmieniły się.

W okresie od 18 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku zainteresowany W. L. wykonywał pracę wyłącznie na rzecz odwołującej spółki.

Dowód: zeznania W. L. w charakterze ubezpieczonego w aktach pozwanego.

Od 1 grudnia 2012 roku odwołująca przyjęła do pracy swoich dotychczasowych pracowników oraz pracowników zgłoszonych wcześniej w spółkach (...).U.K.-E.F.I. (...)+H.+ B.+V. Polska.

Dowód: bezsporne, protokół kontroli w aktach pozwanego.

Spółka (...) figuruje w ZUS jako płatnik składek w okresie od 1 listopada 2011 roku do 31 grudnia 2012 roku, natomiast spółka K.U.K.-E.F.I. (...)+H.+ B.+V. Polska w okresie od 1 listopada 2012 roku do 30 września 2013 roku oraz ponownie do 29 maja 2014 roku.

Dowód : pismo ZUS z dnia 28 czerwca 2016 roku k. 111.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w ramach przysługujących im kompetencji oraz w przewidzianej przez prawo formie. Nadto dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a i sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Dokumenty prywatne w postaci umów o świadczenie usług i umów o pracę zawartych z W. L. stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach.

Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

W ocenie sądu zeznania świadków E. W. i A. M. złożone w toku postępowania administracyjnego zasługują na nadanie im przymiotu wiarygodności odnośnie powodów zawarcia przedmiotowych umów o świadczenie usług, wykonywania tych umów przez strony. Ich zeznania były spójne i jednobrzmiące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów znajdujących się w aktach pozwanego organu rentowego.

Sąd nie uwzględnił wniosku odwołującej o przesłuchanie w charakterze świadków J. M., G. N., A. D., E. W. i A. M. mając na uwadze, że świadkowie mają za zadanie przedstawić relację z zaobserwowanych przez siebie faktów, a okoliczności związane ze współpracą ze spółkami (...).U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. + V. wynikają z dokumentów złożonych w sprawie, zwłaszcza z umów o świadczenie usług. W ocenie Sądu odwołująca zmierzała do dowodzenia twierdzeń faktycznych, których prawdziwość została już wykazana zgodnie z jej zamiarem.

Należy podkreślić, że zeznania świadków co do okoliczności prawnych są bez znaczenia dla Sądu.

Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, że postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter kontrolny. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy.

W ocenie sądu zeznania zainteresowanego W. L. złożone w toku postępowania przed organem rentowym zasługują na nadanie im przymiotu wiarygodności odnośnie zawarcia umów o pracę oraz sposobu wykonywania tych umów przez ubezpieczonego. Jego zeznania były spójne i jednobrzmiące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów znajdujących się w aktach pozwanego organu rentowego.

Zatem sąd pominął dowód z przesłuchania zainteresowanego w toku postępowania sądowego. Zainteresowany mimo prawidłowego wezwania (k.251) nie stawiał się na rozprawę, nie usprawiedliwiając swojej nieobecności. Zresztą przeprowadzenie dowodu z zeznań zainteresowanego na kolejnym terminie mogłoby spowodować zwłokę w rozpoznaniu sprawy.

W ocenie sądu organ rentowy dokonał koniecznych ustaleń faktycznych.

Wskazać należy, że protokół kontroli, będący opisem ustaleń kontroli, którego obligatoryjną treść określa art. 91 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 kpc. Korzysta on z domniemania zgodności z prawdą (iż zaświadcza on prawdziwy stan rzeczy), bowiem jest dokumentem typu sprawozdawczego, czyli dokumentem informującym, narratywnym.

W toku postępowania odwołująca nie wzruszyła domniemania zgodności z prawdą dokumentu w postaci protokołu kontroli.

W ocenie sądu stan faktyczny sprawy pozostawał bezsporny między stronami, które różniły się co do tego, czy odwołująca jest płatnikiem składek względem zainteresowanego W. L. w okresie od 18 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku, w tym, czy okoliczności podnoszone w odwołaniu i w toku postępowania mogą mieć wpływ na rozstrzygnięcie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie sporne jest to, kto jest płatnikiem składek za zainteresowanego W. L. w okresie od 18 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku.

Jak wynika z akt organu rentowego płatnikami składek w spornym okresie za zainteresowanego były kolejno: spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. do 31 października 2012 roku oraz spółka K.U.K.-E.F.I. (...) + Handel + B. + (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. do 30 listopada 2012 roku. Od 1 grudnia 2012 roku zainteresowany został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych jako pracownik odwołującej spółki (...).

Poza sporem pozostaje, że zainteresowany nie pozostawał przed dniem 18 października 2012 roku w stosunku pracy z odwołującą oraz jaką pracę wykonywał w okresie od 18 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku i kto był jej beneficjentem.

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 963), w razie sporu dotyczącego obowiązku ubezpieczeń społecznych ZUS wydaje decyzję osobie zainteresowanej oraz płatnikowi składek.

Jak wskazuje się w doktrynie art. 38 ust. 1 ustanawia podstawę normatywną do wydawania przez ZUS – jako podmiot realizujący w imieniu Państwa zadania z zakresu systemu ubezpieczeń społecznych – decyzji rozstrzygających spór dotyczący obowiązku ubezpieczeń społecznych. Przyjmuje się również, że omawiana regulacja może dotyczyć zarówno takiego przypadku, gdy spór co do kwestii podlegania ubezpieczeniom powstał na linii ubezpieczony – płatnik składek,

jak również wtedy, gdy ZUS na podstawie posiadanej przez siebie wiedzy – wbrew intencjom ubezpieczonego i płatnika składek – uznał, że konkretna osoba w zależności od okoliczności faktycznych podlega lub nie podlega obowiązkowi ubezpieczeń społecznych. W obu tych sytuacjach ustawa nakłada na ZUS obowiązek wydania decyzji, a więc podjęcia stanowczego rozstrzygnięcia celem wyjaśnienia wątpliwości co do tego, czy konkretna osoba powinna podlegać obowiązkowi ubezpieczenia (vide: Komentarz do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych pod red. Beaty Gudowskiej i Jolanty Strusińskiej-Żukowskiej, Wydawnictwo C.H.BECK Warszawa 2011 s. 562).

Wydana w tym trybie decyzja podlega zaskarżeniu do sądu powszechnego na zasadach określonych w art. 83 ust. 2-7 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 powołanej ustawy za ubezpieczonego uważa się osobę fizyczną podlegającą chociaż jednemu z ubezpieczeń społecznych, o których mowa w art. 1 ustawy.

Z kolei w myśl art. 4 pkt 2a płatnikiem składek jest pracodawca - w stosunku do pracowników i osób odbywających służbę zastępczą oraz jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna pozostająca z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi, w tym z tytułu przebywania na urlopie wychowawczym albo pobierania zasiłku macierzyńskiego, z wyłączeniem osób, którym zasiłek macierzyński wypłaca Zakład. Ten sam podmiot realizuje obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne (art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych) oraz Fundusz Pracy (art. 104 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy) i składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (art. 9 ustawy z dnia 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy).

W myśl art. 8 ust. 1 za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a (które nie mają zastosowania w niniejszej sprawie).

W każdym wypadku zatrudnienia, o istnieniu stosunku pracy decydują konstytutywne cechy stosunku pracy odróżniające go od innych stosunków prawnych, takie jak dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2006 r., I PK 110/06, MoPr 2007, Nr 1, poz. 43). Jeżeli w stosunku łączącym strony występują istotne elementy umowy o pracę, to – jakkolwiek art. 22 kp § 1¹ kp nie wprowadza domniemania prawnego ani fikcji prawnej zawarcia umowy o pracę – odmienna jego ocena narusza art. 22 § 1 kp i art. 11 kp (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 1999 r., I PKN 562/98, OSNAPiUS 2000, Nr 6, poz. 223).

Podkreślić należy, że ciągłość świadczenia pracy jako charakterystyczna cecha starannego działania w ramach stosunku pracy, polegająca na tym, że zobowiązanie pracownika nie polega na jednorazowym wykonaniu pewnej czynności lub na wykonaniu ich zespołu składającego się na określony rezultat, lecz wiąże się z wykonywaniem określonych czynności powtarzających się w odstępach czasu, w okresie istnienia trwałej więzi łączącej pracownika z pracodawcą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1999 r., I PKN 451/99, OSNAPiUS 2001, Nr 10, poz. 337), ma istotne znaczenie dla trwania stosunku ubezpieczenia.

W myśl art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które są pracownikami od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Zdaniem ZUS przedmiotem oferty firmy (...) spółka z o. o. była „usługa outsourcingu pracowniczego” skierowana głównie do funkcjonujących na rynku pracodawców zatrudniających już pracowników, bowiem jej wdrożenie miało odbywać na zasadzie art. 23¹ kp. ZUS wskazał, że w umowie zawartej między odwołującą i (...) spółka z o. o., a następnie K.U.K.-E.F.I. (...) + H. + B. (...) spółka z o. o. nie ma co prawda zapisu o przejęciu pracowników w trybie art. 23¹ kp, nie mniej jednak celem odwołującej było „przekazanie” zatrudnionych już pracowników, jak i zatrudnianie

potrzebnych nowych pracowników, firmie (...) spółka z o. o. w celu utrzymania statusu przedsiębiorcy średniego. Pracownik przekazany do outsourcingu, w związku z zawartą umową, wynajmowany jest jedynie do zakładu pracy, z którego został przekazany.

Jednocześnie ZUS uznał, że W. L. świadczył pracę na rzecz firmy (...) spółka z o. o., co stanowi podstawę do przyjęcia, że nie zawarł rzeczywistej umowy o pracę z firmami (...) oraz K.U.K.-E.F.I.

Natomiast odwołująca podkreśliła, że zainteresowany W. L. świadczył pracę w innej firmie na rzecz swojego pracodawcy, od którego otrzymywał wynagrodzenie. Mechanizm ten jest charakterystyczny dla agencji pracy tymczasowej, która zatrudnia pracowników celem wykonywania pracy w innych podmiotach.

Zaznaczyła, że skoro ZUS nie udowodnił pozorności czynności prawnej, to nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że zainteresowany świadczył pracę na rzecz innej firmy, aniżeli tej, z którą podpisał umowę o pracę.

Zgodnie z powołanym przez pozwanego organ art. 23¹ § 1 kp w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5.

W myśl § 5 pracodawca, z dniem przejścia zakładu pracy lub jego części, jest obowiązany zaproponować nowe warunki pracy i płacy pracownikom świadczącym dotychczas pracę na innej podstawie niż umowa o pracę oraz wskazać termin, nie krótszy niż 7 dni, do którego pracownicy mogą złożyć oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia proponowanych warunków. W razie nieuzgodnienia nowych warunków pracy i płacy dotychczasowy stosunek pracy rozwiązuje się z upływem okresu równego okresowi wypowiedzenia, liczonego od dnia, w którym pracownik złożył oświadczenie o odmowie przyjęcia proponowanych warunków, lub od dnia, do którego mógł złożyć takie oświadczenie.

W wyroku z dnia 19 stycznia 2016 roku, I UK 28/15, Sąd Najwyższy wskazał, że przejście pracowników w taki sposób, że przejmujący staje się ich pracodawcą może bowiem nastąpić tylko w wyniku spełnienia się przesłanek z art. 23¹ § 1 kp. Umowa cywilnoprawna o przejście pracowników jest tylko zdarzeniem prawnym, które może wywołać skutek w postaci przejścia zakładu, jedynie wtedy, gdy dojdzie do faktycznego przejścia składników jednostki gospodarczej decydujących o jej tożsamości (LEX nr 2043737).

Sąd orzekający w sprawie w pełni aprobuje powyższy pogląd, zwłaszcza, że został on wyrażony w sprawie o porównywalnym do omawianej sprawy stanie faktycznym.

W realiach sprawy zdaniem sądu nie nastąpiło przejście zakładu pracy.

W orzecznictwie wskazuje się, że za dominującą obecnie należy traktować linię, która uzależnia uznanie transferu za skuteczny od charakteru działalności prowadzonej przez pracodawcę. Chodzi zatem o to, czy jest to jednostka, której decydującym elementem są pracownicy i ich kwalifikacje, czy jest to jednostka, o której de facto decydują składniki materialne. Jeśli jednostka opiera się na pracownikach, to przejście może nastąpić bez przenoszenia majątku. Inaczej natomiast jest w sytuacji, gdy funkcjonowanie podmiotu opiera się na składnikach materialnych. Wówczas przejście wyłącznie zadań nie jest wystarczające dla transferu. Obowiązek przejścia składników majątkowych, które pozwalają normalnie prowadzić (kontynuować) działalność gospodarczą jest w takim wypadku konieczny (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2013 r., III PZP 1/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 maja 2014 r., III AUa 146/14, LEX 1480371).

W wyroku z dnia 27 stycznia 2016 roku, I PK 2/15, Sąd Najwyższy uznał, że outsourcing można zdefiniować jako przedsięwzięcie polegające na wydzieleniu ze struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa macierzystego realizowanych przez nie funkcji i przekazanie ich do realizacji innym podmiotom gospodarczym (por. M. Trocki, Outsourcing: metoda restrukturyzacji działalności gospodarczej, PWE, Warszawa 2001). Kwestia odróżnienia outsourcingu pracowniczego od umowy zlecenia lub świadczenia pracy przez pracowników tymczasowych (na podstawie ustawy z dnia 9 lipca 2003 roku o zatrudnianiu pracowników tymczasowych) może nasuwać trudności. Jednak podstawową cechą odróżniającą outsourcing pracowniczy od zatrudnienia pracowników własnych lub też świadczenia pracy

przez pracowników tymczasowych jest brak bezpośredniego i stałego podporządkowania (zarówno prawnego, jak i faktycznego) wykonawców w stosunku do podmiotu (insourcera), u którego takie usługi lub praca są wykonywane. W przypadku skierowania pracownika przez outsourcera do pracy w innym podmiocie, pracownik ten może podlegać jedynie pośredniemu i krótkotrwałemu zwierzchnictwu w nowym miejscu pracy (LEX nr 1975836).

W stanie faktycznym niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że hurtowy obrót złomem nie pozwala na zapewnienie dalszego funkcjonowania jednostki z pominięciem infrastruktury mającej majątkowy charakter. W takiej zaś sytuacji sam transfer zadań w zakresie kadrowo – płacowym nie jest wystarczający do stwierdzenia zachowania tożsamości przedsiębiorstwa, będącego warunkiem przejścia zakładu pracy. Konieczne jest także przejście składników majątkowych służących ich wykonywaniu. Skoro spółka (...), a następnie spółka K.U.K.-E.F.I. (...)+H.+ B.+V. Polska, nie korzystały z żadnych składników mienia związanych z wykonywaniem hurtowego obrotu złomem, to nie można skutecznie wywodzić o uzyskaniu statusu pracodawcy przez te podmioty. Wskazać należy, że W. L. nie wykonywał pracy pod kierunkiem i na rzecz ww. spółek, był natomiast przez odwołującą spółkę oceniany co do jakości i ilości pracy. Odwołująca pełniła wobec zainteresowanego (i innych zatrudnionych) stale funkcje kierownicze i nadzorcze. W. L. podlegał bezpośrednio i długotrwałemu zwierzchnictwu w odwołującej spółce. Pracownicy wykonywali zadania w odwołującej spółce za pomocą majątku, będącego w dyspozycji spółki. Zachowano struktury i organizację, a nowi pracodawcy nie sprawowali kierownictwa nad zatrudnionymi.

Kwestią wyłącznie techniczno-organizacyjną było przelewanie środków pieniężnych celem wypłaty wynagrodzenia. Wtedy właśnie - ex post - dochodziło do obciążania ową pracą spółki (...), a następnie spółki K.U.K.-E.F.I. (...)+H.+ B.+V. Polska, w czym świadczący pracę nie uczestniczyli czynnie. Wszystkie czynności kierownicze, zależność co do czasu, miejsca i sposobu wykonania pracy następowały w ramach więzi między zainteresowanym (i pozostałymi zatrudnionymi) a odwołującą spółką (...). Taka zaś więź musi być oceniona jako nawiązanie stosunku pracy na podstawie umowy o pracę między zainteresowanym a odwołującą. Rozłożenie w takim stanie faktycznym kwestii zapłaty wynagrodzenia na dwa podmioty nie zmienia faktu, że zawsze chodzi o jeden stosunek prawny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., II PK 50/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2014 r., I PK 241/13, niepublikowany).

W rezultacie skoro w okolicznościach sprawy nie doszło do faktycznego przejścia składników jednostki gospodarczej decydujących o jej tożsamości, to pracownicy odwołującej nie zostali przejęci przez spółki (...).U.K.-E.F.I. (...)+H.+ B.+V. Polska. W konsekwencji spółki te nie mogły delegować tych pracowników do pracy w odwołującej spółce (...).

W dalszych rozważaniach należy przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 19 sierpnia 2015 roku (II UZ 14/15, LEX 2051058), zgodnie z którym od momentu wniesienia odwołania do sądu rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu wedle reguł właściwych dla tej kategorii. Odwołanie pełni rolę pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 Nr 16, poz. 529 oraz postanowienie z dnia 29 maja 2006 r. I UK 314/05, OSNP 2007 nr 11–12, poz. 173). Jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Zatem w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd powszechny, rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego, rozpoznaje istotę sprawy, którą stanowi istnienie (nieistnienie) wynikającego z przepisów prawa materialnego określonego prawa lub zobowiązania stwierdzonego tą decyzją organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2012 r., II UK 164/12, OSNP 2013 nr 21-22, poz. 261). Oznacza to, że w takiej sprawie orzeczenie sądu wskazuje w swojej podstawie właściwe przepisy prawa materialnego i - nawiązując do sformułowanych w nich warunków nabycia prawa lub nałożenia obowiązku - wyjaśnia merytoryczną podstawę rozstrzygnięcia.

Należy zwrócić uwagę, że pozwany organ rentowy nie odwołał się wprost ani do treści art. 58 § 1 kc, ani art. 83 § 1 kc.

Stosownie do art. 83 § 1 kc nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, wartość oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Powołany przepis charakteryzuje czynność prawną pozorną przez wskazanie trzech jej elementów, które muszą wystąpić łącznie: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozor, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgodzić się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozor. Złożenie oświadczenia woli dla pozor oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym przypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych, albo też chce wywołać inne niż wynikałoby to ze złożonego przez nią oświadczenia woli.

W warunkach, kiedy po zawarciu umowy o pracę (złożeniu oświadczenia woli) pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował, nie można mówić o pozorności złożonych oświadczeń woli zawarcia umowy o pracę. Wówczas wymaga zbadania kwestia czy zawarcie umowy o pracę zmierzało do obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2001 r., II UKN 258/00, OSNP 2002/21/527).

Zaznaczyć należy, że czynność prawna nie może jednocześnie zmierzać do obejścia prawa (art. 58 § 1 kc) oraz być dokonana dla pozor (art. 83 § 1 kc) – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2006 r., II PK 163/05, LEX 232587.

Czynności pozorne mogą składać się na obejście prawa, gdy umowa z formalnego punktu widzenia (pozornie) może nie sprzeciwiać się ustawie, choć zostaje zawarta w celu obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r., I UK 101/12, LEX 1250560).

Istota regulacji zamieszczonej w art. 83 § 1 kc sprowadza się do świadomości i zamiaru działania w celu ukrycia prawdziwego celu czynności prawnej.

Ustalony stan faktyczny nie pozwala na tak daleki wywód, że w momencie zawierania umów o świadczenie usług stronom towarzyszyły tego rodzaju elementy świadomości woli, zwłaszcza, że świadek A. M. w swoich zeznaniach zwracał uwagę na przedsięwzięte działania w imieniu odwołującej celem wyboru odpowiedniej agencji pracy tymczasowej, aby odwołująca mogła zachować status średniego przedsiębiorstwa.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika również, że umowy o pracę zawarte przez spółki (...).U.K.-E.F.I. (...)+H.+ B.+V. Polska z W. L. w sposób formalny zostały wykonane. Spółki te dokonały zarejestrowania oraz wyrejestrowania zainteresowanego z ubezpieczeń społecznych. Również wypłata wynagrodzenia za pracę była realizowana przez nowych pracodawców, choć dopiero w momencie uzyskania płatności za usługę od odwołującej.

W okolicznościach sprawy nie można mówić o pozorności złożonych oświadczeń woli przedmiotowych umów o świadczenie usług i umów o pracę.

Jednakże wola stron w styku z instytucją przejścia zakładu pracy (art. 23¹ kp) i podlegania ubezpieczeniom społecznym nie może korygować (modyfikować) bezwzględnie w tym zakresie obowiązujących przepisów prawa. Zatem dokonanie czynności prawnych w sposób sprzeczny ze standardami ochrony pracownika na tle art. 23¹ kp należy uznać za działanie sprzeczne z prawem, o którym mowa w art. 58 § 1 kc, a tym samym nieważne. Przypisany skutek nieważności oznacza, że nie doszło do zmiany pracodawcy, a tym samym płatnika składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. O tym czy dochodzi do spełnienia przesłanek zawartych w art. 23¹ kp nie decydują umowy i porozumienia zawarte między odwołującą spółką a spółką (...), a następnie spółką K.U.K.-E.F.I. (...)+H.+ B.+V. Polska, ale okoliczności faktyczne identyfikujące normatywne pojęcie przejścia zakładu pracy.

Skoro nie doszło do zmiany podmiotowej po stronie pracodawcy to należało przyjąć, że W. L. nie łączył ze spółkami (...).U.K.-E.F.I. (...)+H.+ B.+V. Polska stosunek pracy, wobec nie wypełnienia jego znamion z art. 22 § 1 kp. Doszło natomiast do nawiązania stosunku pracy między zainteresowanym a odwołującą spółką. Zainteresowany poczynając od 18 października 2012 roku wykonywał ten sam rodzaj pracy, na tym samym stanowisku pracy, w tym samym

miejscu pracy i za wynagrodzeniem w tej samej wysokości. Wszelkie bieżące czynności związane z procesem pracy podejmowała cały czas odwołująca spółka i to ona wyłącznie korzystała z efektów pracy zainteresowanego.

Podkreślić również należy, że zainteresowanego nie można traktować jako pracownika tymczasowego spółek (...).U.K.-E.F.I. (...)H.+ B.+V. Polska w rozumieniu ustawy z dnia 9 lipca 2003 roku o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 360).

Zgodnie z art. 2 pkt 3 wskazanej ustawy praca tymczasowa polega na wykonywaniu przez pracownika zadań o charakterze sezonowym, okresowym, doraźnym, których terminowe wykonanie przez pracowników zatrudnionych przez pracodawcę użytkownika nie byłoby możliwe lub których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez pracodawcę użytkownika.

W okolicznościach sprawy W. L. świadczył pracę na rzecz odwołującej jako pracodawcy, wykonując wciąż te same czynności, na tym samym stanowisku, w sposób ciągły, stały, nietymczasowy, nieokresowy i niedoraźny.

Reasumując umowy o świadczenie usług z dnia 27 marca 2012 roku i z dnia 31 października 2012 roku są tylko zdarzeniami prawnymi, które mogłyby wywołać skutek w postaci przejścia zakładu, jedynie wówczas, gdyby doszło do faktycznego przejścia składników jednostki gospodarczej, tj. odwołującej spółki, decydujących o jej tożsamości, a takie przejście nie nastąpiło. W rezultacie, skoro w okolicznościach sprawy nie nastąpiło przejście zakładu pracy, to pracownicy nie zostali przejęci przez spółki (...).U.K.-E.F.I. (...)H.+ B.+V. Polska. W konsekwencji spółki te nie mogły ich delegować do pracy w odwołującej spółce (...). Pracodawcą ubezpieczonego W. L. pozostał więc płatnik składek (...) spółka z o. o. z siedzibą w P..

Zaznaczyć również należy, że sąd nie zawiadomił o terminie rozprawy spółki (...) mając na uwadze, że względem niej ZUS wydał prawomocną decyzję z dnia 25 maja 2015 roku. W ocenie sądu spółka ta nie została pozbawiona możliwości obrony swych praw, zwłaszcza, że rozstrzygnięcie organu rentowego z dnia 25 maja 2015 roku, jak i zaskarżone niniejszej sprawie, jest dla niej korzystne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2016 r. I UK 402/15, LEX nr 2044469).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku w punkcie 1.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 kpc w zw. art. 99 kpc w zw. z § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1, § 5 oraz § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.: Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie stanowi kwotę 2 044,00 zł, a w sprawie, w której adresat decyzji organu rentowego zaprzecza, że jest płatnikiem należnych za ubezpieczonego składek, spór przedmiotowo dotyczy składek na ubezpieczenia społeczne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2015 r., II UZ 14/15, LEX nr 2051058, uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r., III UZP 17/15).

Mając powyższe na uwadze, oceniając nakład pracy pozwanego, sąd uznał, iż zasadne jest zasądzenie od odwołującej na rzecz pozwanego kwoty 600 zł, odpowiadającej minimalnej stawce kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z powołanymi przepisami, przy uwzględnieniu okoliczności, iż pozwany przygotował w ramach postępowania sądowego odpowiedź na odwołanie i stawił się jednej na rozprawie.

SSO Małgorzata Kuźniacka - Praszczyk